

SZÁRNYPRÓBA

Ambrus Flóra a Viski kölcsey Ferenc Középiskola végzős tanulója. Két éve írja Candy c. kisregényét, amelyből most hosszabb részletet közlünk. Kedves Flóra, sok sikert az irodalmi pályán!

AMBRUS FLÓRA

CANDY

Családomnak, barátaimnak, osztálytársaimnak, a zenének, a verseknek, az idézeteknek, mindenféle ihletadónak, na meg persze a genetikának is. ÉS minden cukorbeteg társamnak, főleg a JDH diabetosoknak .

*„Azzal nyugtatjuk magunkat, hogy a baj csak másokkal esik meg, nem ve-
lünk. Aztán egy nap bekövetkezik. Lerombol mindent.*

*Az emlékeket, az érzéseket. A szív megtelik fájdalommal, betelepszik, nézi,
ahogy szenvedsz. Azt mondjuk, ezt nem lehet túlélni, de aztán az élet fogva
tart, nem tudni, miért...”*

(MR 73 c. francia filmből)

A könyvet azért írtam, mert szeretnék segíteni. Tudom, hogy a könyvesboltok tele vannak mindenféle tudományos írással a cukorbetegségről és annak kezeléséről. De még egy olyat sem láttam, amelyik egy cukorbeteg szemszögéből mutatja be magát a „betegséget”. Ez a könyv titok akart maradni, ameddig el nem készül, de anyu nagyon kíváncsi, és belelesett. És nagyon szeretném, ha nem nyaggatna, hogy mutassam meg!

Most is, mint mindig, a lényegre térek. Szóval ne szomorodjatok el, ha elolvassátok a könyvet, én egész másképpen nézem a világot ilyen téren. Lehet, hogy most elég érthetetlenek a szavaim, de majd megértitek.

Optimista vagyok és mindig vidám. Annyi a problémám, hogy én nem beszélek ki magamból semmit, én kiírom magamból a gondolataimat. Furcsa, hogy soha nem vezettem naplót, csak verseket írtam. Majd erről később, és megígérem, hogy beleteszem a könyvbe az egyik versemet.

Ábrándozó típus vagyok. Meglehető szavak következnek: nagyon szeretek olvasni és tanulni. No, végül is kiskorom óta belém nevelték a tanulást, mert a fél famíliám tanár, de akkor is. És még egy érdekesség: csak akkor vagyok szomorú, ha diétázok. Még...

AMIVEL KEZDŐDÖTT

Szeretem az iskolát, de ma, a legelső napon valahogy nem volt kedvem idejönni. Mostanában nagyon megváltoztam: a viselkedésem, a kedvem, az érzéseim. A nyár még nagyon jól telt, de most valahogy... Fogalmazzunk úgy, hogy pocsékul érzem magam. Fura!

Nagyon szeretem a sportot, de ma nincs energiám ahhoz se, hogy fel- vagy lemenjek a lépcsőn. Sokak szerint szép az írásom, de most, mint ha firkálnék a füzetembe. A tanulás is könnyen ment... eddig. Most órákat töltök magolással, de így is alig marad meg valami a fejemben. Borzasztó! Igyekszem megtartani a jegyeimet, amire a napi tartalék-energiakészletem áldozom, így estére hullán érek haza. Első dolgom, hogy leülök a radiátor mellé, mert folyton fázom, ledobom a táskám, és eszek valamit.

Régebben nem volt étvágyam, most pedig, mintha feneketlen gyomrom lenne. Ennek ellenére csak azt veszem észre, hogy fogyok. Így sem vagyok duci, inkább sovány (csont). Örültem, hogy fel tudtam mászni 30 kilóig, nagy öröömre egyre elcsigázottabbnak látszom. Szinte már-már eltűnők. WC-re is gyakran járok, és gyakran iszom vizet. Kár, hogy nem látsz, mintha félhalott lennék: karikák a szemem alatt, élő csontváz kinézet, hidegrázás, lustaság, kedvtelenség, ráadásul képtelen vagyok bárkivel is beszélgetni.

GÁÁÁÁÁZZZ!

Sokan megjegyezték, hogy valahogy nem vagyok a régi Flóra. Igen, ahogy mondom! Többek közt a családom(!) és a barátaim(?). Nem bírok gondolkozni sem, annyira kimerültem. Kicsit udvariatlannak tartom ezt a gesztust, de kerek perec a szemembe mondták, hogy mostanában nem beszélgetek velük, mi bajom van? A tesóm, Orsi azt mondta, hogy mostanában elhanyagolom(!) a családom, és nem érdekli, milyen fáradt vagyok, akkor is változtatni kell ezen. Évike pedig csak annyit kérdezett: „Nem szeretsz engem?”

Megkérdeztem, miért gondol ilyeneket, és mondtam, hogy az egész családot teljes szívemből szeretem. Azt válaszolta, azért gondolta, mert mostanában nem engedem neki, hogy elmondja, mi történt az oviban. Micsoda SZÖRNYETEG vagyok! Teljesen kiment a fejemből, hogy megkérdezzem tőle, pedig mindig megteszem. MI TÖRTÉNIK VELEM? Napról napra egyre rosszabbul érzem magam, de igyekszem nem mutatni a hanyatlás jeleit.

Vacsoránál bocsánatot kértem az egész családtól, amiért ennyire elhanyagolom őket, és elmagyaráztam, hogy mostanában nem érzem túl jól magam. Persze azt válaszolták, hogy mivel kamasz vagyok, ezáltal a mostani időszakban sokkal fáradékonyabb vagyok. Ebbe beletörődtem. Ez után a szüleim elkezdtek hajtani, hogy ne hagyjam el magam ennyire. Szerintem összebeszéltek.

És én egyre csak gürcöltem, hogy elvégezzem a napi feladataimat, miközben egyre rosszabbul éreztem magam.

MI LESZ ENNEK A VÉGE?!

Még nincs téli szünet, ma van december 6. Ez a nap is ugyanolyan szörnyen kezdődött, mint a többi. Kibukok az ágyból, megyek reggelizni, felfalok egy akkora adagot, mint a két tesóm meg anyu összesen, mosakodás, öltözés, és apu elszállít az iskolába, mert valahogy nem igazán bírok állni a lábamon, nem tudom, miért.

Az első óra: torna. A lábam miatt ez sem megy, pedig ez a kedvenc óráim. Éppen a futást gyakoroltuk, nem emlékszem pontosan, hogy mennyit futottunk, de vagy tíz perc biztosan volt. Szóval közben borzasztóan éhes és szomjas lettem. Már kerülgetett a rosszullét, de én nem ültem le, nem is szóltam senkinek, még a szünetben sem. Mikor a büfében álltam a sorban, rendeltem egy szendvicset, de akkor már éreztem, hogy falféher vagyok. Gyorsan fizettem és megkértem a lányokat, hogy hozzák ki az ennilót. Megígérték, kiálltam a sorból, és leültem a székre. De szép lett volna, ha a tömegben elájulok! Nem vagyok ájulós, de akkor... nagyon rosszul éreztem magam. Szóval abban a hitben, hogy leülök és elmúlik, leültem, de nem múlt el. Épp jött befele Szilvi (Kelu), mama és Emmus néni (Mimi). Amikor megláttak rögtön vonszoltak az orvosiba és mondták, hogy hazamehetek.

Még szörnyűbb szörnyűségek következtek ezután. Csak most jön a nehezebb része. Már egy élőhalott vagyok.

Ma van „Mikulás”, úgyhogy arra jutottam, hogy pocsék az időzítés. Egész nap rosszul éreztem magam, nem volt erőm járkálni sem, még

rosszabbul érzem magam, mint egy héttel ezelőtt, még jobban fázom, és nem beszélgetek senkivel. Néha úgy érzem magam, mint egy remete, pedig én szoktam lenni a smiley. Mi lehet velem? Hahó! Valaki kérdezze már meg! Na, mindegy, mert én sem tudom.

Ma este is megmértem magam, és csak 25 kg vagyok. Úgy nézhetek ki, mint egy csontváz. Pedig lassan 12 éves vagyok. Mint egy anorexiás. Folyton mérem magam, mintha fogyni szeretnék. Nos, én éppen hízni szeretnék, de nagyon.

Mikulásra kaptam vagy húsz kiló mandarint, és mindet felfaltam alig fél óra alatt egyes egyedül. Eredménye nuku, nem látszik rajtam, csak épp az ellenkezője: mintha hat éve nem ettem volna semmit. Nem mintha kényszerből fogyasztottam volna el az összeset! Nagyon éhes vagyok, és még csak nem is laktam jól vele. Amúgy meg borzasztóan kínoz a gyomorsav! Nem tudok ellene mit tenni.

2008. december 8-tól nem járok suliba.

A mindennapos program pedig a következő: reggel 5-kor, vagy 4. 30-kor kelés, 6-kor már Huszton (mivel Ukrajnában lakom, lehet, hogy nem ismeritek, ukránul leírva XYCT, nagyon érdekes, mert amikor turisták utaznak hozzánk, akkor sorra felkiáltanak, hogy nézzétek már, ikszipsziloncétében vagyunk!) vagyok, ami kb. 20 km-re van Visktól, ahol én lakom. Husztról Munkácsra utazom, ami Huszttól nagyjából 60 km-re van. Ott mindenféle vizsgálatokra kell elmennem. Naponta többször is adok vért (nem csak vénából, hanem újból is), és este 8, vagy 8. 30 körül már itthon is vagyok. Másnap minden kezdődik előlről.

Szeretem a vasárnapot. Vasárnap az egyetlen olyan nap, amikor nem kell korán kelni. 10 órától van a templomban a mise, amire mindig elmegyek, csak akkor nem, ha lázas vagyok. Mivel éneklek is a templomban az énekes lányok között, korábban kell megjelennem, 9.15-kor, de mostanában nem járok, mert állandó jelleggel fáj a torkom.

A héten Orsi megint rám förmedt: hogyan képzelem, hogy csak úgy elhanyagolom őt, meg a családot, és nem érdekl, hogy milyen fáradt vagyok, akkor is változtatni kell ezen. Orsi a kisebb tesóm, két évvel vagyok idősebb nála, de mégis ilyen hangnemben beszél hozzám, ha elégedetlen valamivel, és parancsolgat. De a családomról majd később.

Szóval már azt szeretném, hogyha eltemetnének így, ahogy vagyok, de igyekszem nem mutatni a halál jeleit, azért folyton szólok, hogy álljunk meg, nem bírom tovább, de ők azt mondják, hogy dehogynem, mindjárt odaérünk. Most arról beszélek, hogy Munkácsra a kórház két részre van

osztva, és nekünk folyton egyikből a másikba kell járkálni, ne is mondjam, nincs túl közel. De állandó jelleggel járunk ide-oda. Nem mellékesen, annyira fáj a lábam, hogy úgy érzem, leszakad. És nem a járkálástól! Pihenés közben is érzem a fájdalmat és a mázsás súlyát. Szinte nem bírok ráállni sem, nemhogy járni vele. Ráadásul, mivel nem szoktam panaszkodni, most pedig sűrűbben megteszem, mindenki azzal jön, hogy milyen hisztis vagyok!

És én csak gürcöltem, hogy tudjam tartani a tempót. Akkor még nem volt ennyire borzasztó, de visszatekintve erre a rossz emlékre, rájöttem, hogy nagyon mély nyomot hagyott bennem. És mindenre pontosan emlékszem.

Jártunk egyik orvostól a másikig, de nem volt semmi eredménye, kivéve egy: elmentünk a szívorvoshoz, aki megállapította, hogy szívritmuszavarom van, amire adtak gyógyszert, nem is keveset, pedig nem volt semmi baja a szívemnek – halleluja, ahogy ezt később megtudtuk.

Én igyekeztem mindig hangoztatni a rosszullétemet, de kinek volt ideje velem foglalkozni? Mindenki csak az orvosokkal volt elfoglalva, akik ugyan engem vizsgáltak, de mindenki a felnőttekkel beszélt, mivel én — legalábbis tudomásuk szerint — nem tudok ukránul. Még nem szándékozom tudtukra adni, hogy megértem a lényegét annak, amit beszélnek, beszéljenek csak egymással erről-arról ukránul, arról, amit nem akarnak tudatni VELEM.

Egyelőre egyre rosszabbul vagyok, senki nem hallgat meg, csak mondják, hogy **SZEDD MÁR ÖSSZE MAGAD! NEM VAGY TE OLYAN GYENGE! NE KÉNYESKEDJ! MINDJÁRT OTT VAGYUNK!** És nem veszik észre, hogy én mindig a kedvükben igyekszem járni. Már réges-rég összeszedtem magam, nem tudom jobban! De mintha süket füleknek beszélnék. Akár hiszitek, akár nem, **NAGYON BOSZANTÓ!**

Nem szabad feladni, mert néha megéri végigcsinálni a dolgokat. Én is mindig a pozitív dolgokkal foglalkozom, de azért néha rágódok a hátrányokon is, mint minden-ki más. No, de menjünk sorba, hol is hagytam abba?

Ja, igen. Szóval, oda-vissza és így tovább rángattak az orvosokhoz. Becsszóra, annyira kimerült voltam, hogy egyszer, amikor vártunk a sorunkra, elaludtam a széken, de csak pár pillanatra J. Meddig kell még ezt csinálnom, és nektek ugyanarról olvasnotok? Majd meglátjuk, de higgyétek el, élőben sokkal hosszabbnak tűnt ez az egész, mint idáig elolvasni ezt az írást. És sokkal több energiát és ébrenlétet, meg kaját vett igénybe. Majd ha belekezdtek a könyvírásba ti is, meg fogjátok tanulni, hogy az írónak tudni kell húzni az időt. Most ezt gyakorolom.

Na de akkor nem voltam ilyen vidám. Sőt. Nem akarom, hogy szomorúnak tűnjön az írásom, de százévesnek éreztem magam. Az nagyon szép kor!

Ne adjátok fel! Ha megfogadjátok a tanácsomat, és ezt tapasztalatból mondom, még sok minden jóra fordul.

Jártunk egyik orvostól a másikig, de nem volt semmi eredménye. Bíztam benne, hogy nincsen semmi bajom, még ha nem is volt erre utaló jel.

Még nem beszéltem a végeláthatatlan sorokról. Minden orvosnál kilométeres sor van, és az orvosok még ráérősek is! Az emberek meg olyan pofátlanok, hogy a sor végéről előre furakodnak, bekopognak, és még be is mennek!

2008.december 17., szerda.

Reggel ismét a kórházban voltam apuval, Tibivel (az unokatesómmal) és Erzsike mamával. Egész nap az orvosokat jártuk, de még mindig nem volt semmi eredmény. Délben elmentünk ebédelni. Utána felmentünk még egy orvoshoz, ha még ott találjuk.

Ott volt. Na ne! Ez az az orvos, aki, mikor egy másik orvosnál voltam épp bejött, és azt mondta, hogy ennek az kislánynak nem hozzá kell-e mennie. Ahogy ki is derült: hozzá kellett volna először menni, és nem agyröntgent, vagy mit, meg minden idióta marhaságot csinálni.

Mikor az agyamat térképezték, csaptam egy kis hisztit. Volt egy nagyon szép kis félelmetes gép, amibe ugye bele kellett volna feküdnöm. Nem is féltem, egyszerűen annyira nem volt kedvem semmihez, hogy azt mondtam, hogy én oda biztos nem fekszek be. Nem is mondok arról semmit, hogy a hiszti nem érte meg, csak egyszerűen annyira elegendem volt, hogy jól esett. Akkor már kicsit más érzésem volt, amikor belefeküdtem abba a nagy gépbe és leszíjaztak, meg rám zárták a gépet, és az elkezdett kattogni...

Szóval az orvos megmérte a vércukorszintemet: 35. 5. Akkor még nem tudtam, mit csinálnak velem, azt hittem, oltást kapok, nem inzulint. Persze ki is világosított volna fel? Azt hitték, jobb nekem, ha nem tudom, mi van velem. Megkérdeztem, miért megyünk a kórházba, ott kell maradnunk/maradnom? Cukorbeteg vagyok? Azt a választ kaptam: „Kicsim, egy pár napra ott kell maradj a kórházban, nem vagy cukorbeteg, mitől lennél? Csak legyél nyugodt, nincsen semmi baj.” Ez mama volt. Apu nem mondott semmit. Ebből a kórház-dologból valahogy ki kellene mászni, ez egy nagyon rossz ötlet.

Egyébként tegnap láttam a tévében egy riportot a cukorbetegségről, és hát, szerintem a 35. 5 nem túl jó érték...

Megkérdeztem, miért kell bemenni a kórházba. Azt mondta – megint

csak mama –, hogy nincs semmi bajod, csak egy kicsit meg akarnak figyelni, amúgy mindened jól van. Na persze! 30-tól nagyobb vércukornál nem is lehet jobb. Azt hiszi(k), hülye vagyok? Pár nap? Egy hét múlva karácsony! Mit csináljak? A fenébe! Infúzió! Még több is lesz. Tudom. Injekciót is kell, hogy szedjek, meg folyton az inzulint, ameddig be nem áll a cukrom, aztán csak négyszer egy nap. Ha-ha, CSAK? Arról nem is beszélve, hogy több mint 12-szer mérem a cukrom, ami annyit tesz, hogy ahányszor mérem, annyiszor szúrom meg az ujjam. És még mindig próbálják bemesélni, hogy semmi bajom. Hát ez szép! Nem? Mintha nem lenne hozzá közöm, hogy mi van velem. Olyan, mintha kizárnának a saját életedből. Nagyon rossz érzés. Aúúú! Ne bökdössék már belém azt a tút!

AZ ELKÉPZELHETŐ LEGROSSZABB HELYEN

Na persze. Infúzióról szó sem volt. Végül is már nem érzékelem a fájalmat, annyira le vagyok gyengülve. Mama itt ül mellettem, én meg olyan vagyok, mint egy pletyzsák. Csak mondom, mondom, mondom a magamét, és nem bírok leállni. Mikor már kb. két órája beszéltem folyamatosan, végre valami váratlan jelenség toppant be az ajtón. Egy nagy bőrdönt hozott, és úgy hívták, hogy anyu.

Ránézett az ágyamra, és elsírta magát. Patakozott a szeméből a könny, és elfolyt a festéke. Na, megvan a sminkelés első hátránya. Erre figyelmeztettem is, rögtön és mindenkinek mondom, hogy örömannyá ne sminkeljék magukat esküvőre, senki ne sminkelje magát temetésre, és ha valakid kórházban van, és elmész meglátogatni, szintén ne sminkelj!

Képtelenség ilyen gyászos témából sminkre kitérni, de én ilyen vagyok.

Abban a pillanatban, amint megláttam anyut, vegyes érzelmek kavargtak bennem. „Végre! Anyukááááááám! Mi történik velem? Még hány injekció kell? Meddig kell bennmaradni? Hazamegyünk karácsonyig? Segíts! Mit csinálnak velem? Haza akarok menni!” - motoszkált a fejemben. De nem tudtam kimondani, nem jött ki hang a számon. Sírógörcs fojtogatta a torkomat. Ha ilyenkor mondok valamit, akkor annyira sírok, hogy nem kapok levegőt, sőt meg sem értik, miről beszélek. Így inkább nem mondtam semmit.

Mit tettem én? Mindjárt kiugrom az ablakon! Csak szedjék ki a csövet a kezemből. Nem, mégsem ugrom. Túl gyenge vagyok hozzá. Meg egy kicsit

fájna is. Na, ezért nem. Meg akkor sírnának is. Én nem! Én szinte sosem sírok! Még mit nem! Nem szabad a félelmemet mutatni! Nem szabad elengedni magam. Még valahogy tartani kell magamban a lelket. Valahogy. De hogy is várhatom el másoktól, hogy bízassanak, ha nem mondok magamról semmit? Ugyan, mit várok el tőlük? Nem gondolatolvasók. Remélem. Próbálok erősebbnek mutatkozni, mint amilyen vagyok, vagyis próbálok erősnek mutatkozni, mert egyáltalán nem vagyok az! Anyu mostanában csak ül, néz engem, és könnyes a szeme. Komolyan mondom: nekem fáj, és ő sír.

Eszembe jutott egy Petőfi-vers: „Egy gondolat bánt engemet, ágyban, párnák közt halni meg! Lassan hervadni el, mint a virág, amelyen titkos féreg foga rág...”

Kedvem lenne bemosni egyet (vagy többet) ezeknek a dokiknak. Most mind egybegyűltek a konyhában és odaégettek valamit. Egyébként a kaja nem rossz, igaz, most a kiskövet is megenném. Vagy nem mosok be nekik, ha adnak egy kis kaját, mert krumplit sütöttek, az pedig a kedvencem, a többi étellel együtt, csak nem ehetek belőle sokat, mert most minden gramm szénhidrátot számolni kell. Bátran kijelentem: éhezem! Kaját! Szánják meg a szegény éhező gyereket! Ja, és egyben engedjenek ki a kórházból! Mindjárt ordítok! Vagy mégsem.

De most halál-komolyan éhezem. Fontolóra veszem, hogy ha sok pénzem lesz, adakozni fogok az éhező gyerekek javára.

ÉN A VÉGSŐ KIMERÜLÉSBEN ÉS ANYU

Nem tudtam aludni az este, mert bennhagyták az infúziós tűt, reggel pedig kivették és tettek egy újat. Pizskok! Nem tudom, hogy értenek-e egyáltalán ehhez, de ahhoz képest elég rosszul csinálják. Persze nem mindig, mert sokszor nem fáj, ha beadják az inzulint. Még csak tegnap este érkeztünk meg. Anyu és én egy szobában vagyunk. Csak ketten. Milyen jó így! A bökkenő csak az, hogy nem otthon vagyok. Nagyon hiányoznak a többiek. Remélem, karácsonyra hazaengednek. Ugye? Te jó Isten, milyen honvágyam van, pedig ez még csak az első napom. Na jó! Nagyon fogok igyekezni a felgyógyulással, pedig nem is olyan sok múlik rajtam. Inkább a gyógyszereken, de akkor is. Úgy veszem észre, hogy anyu nagyon ideges. Nem is eszik. Szegény! Meg kellene kérdezni, mi bántja. Nagyon szeretném, de még nincs hozzá elég erőm. Majd ha kicsit feltöltődöm,

akkor majd beszélünk. Amúgy hozott egy szekér ruhát, csak nem tudom, mikor fogom őket felvenni. Csak a pizzamát, meg a sportruhákat hordom. Csepp-csepp-csepp... Mikor csepeg már le ez az infúzió? Ki fogok borulni! Már megint úgy érzem, hogy kirángatom a tűt a kezemből és elmenekülök. De szeretnék! Nem tudom, mennyire fogok lemaradni a tanulással. Nem nagy baj, ha sokkal, mert hamar utániütöm. Most pontosan úgy érzem magam, mint egy tehetetlen csepp, ami úszik az árral, vagy avval szemben. Nem tudom, mit csinálnak velem és szerintem anyu sem. Egy papírra van kinyomtatva a szénhidráttáblázat, ami kenyéregységekben van megadva, ráadásul a fele nem látszik. És ebből kell, hogy egyek. Semmi tipp, semmi utasítás. Már megbocsássanak, de még kezdő vagyok ebben. Zöld vagyok, mint a spenót, vagy brokkoli, vagy a ... megvan: a káposzta. De nem csüggedek, sőt! A doki mondta, hogy velem együtt még behoztak ide egy hozám hasonló korú lányt és egy tőlem idősebb fiút. A doki szerint az én állapotom a legjobb. Most komolyan! Senkinek nem kívánom ezt a betegséget. Ma már nem hívják betegségnek, mert jól kordában lehet tartani, száz évig is lehet vele élni, szóval fogalmazzunk úgy, hogy „egészséges életfeltételekkel”. Csak még nem tudtam ezt feldolgozni.

Az éjszaka már jobban aludtam, de nem tudom, hogy mániákus munkarajongó-e ez az orvos, vagy bogaras, mert ma szabadnapja van, és mégis bejött (reggel 6 órakor!) dolgozni. Majd megkérdezem. Vagyis anyu megkérdezi, mert én nem akarok ukránul beszélni. Tudnék, ha akarnék. Na, térjünk lassan rá, amit legelőször akartam leírni.

Elég nehezen beszélgetek a szüleimmel, nem tudom miért, de nem az én hibám! Szóval mostanában elég sokat beszélgetek anyuval, mert együtt vagyok vele a kórházban. Este is beszélgettünk. Találjátok ki, mit mondott! Úgy sem fogjátok! Szóval elmondta, hogy, idézem (sőt még máig is emlékszem rá, mert akkor mondta először komolyan, hogy erős vagyok): „Miket gondoltam én? Miket gondoltunk mi? De még mekkorát tévedtem! Apukád az azt hittük, hogy depressziós vagy! És túlhajszoltunk, pedig mondtad, hogy nem bírsz! De gyenge voltál és mégis erős! Nagyon erős! Nem akartuk, hogy elengedd magad. Huh, de félreismertelek!” Legalább beismerte!

Depressziós? Én? Komolyan mondom, nem hittem a fülemnek! Sokszor hallottam már ilyet filmekben, de könyörgöm, ez a való világ. Amúgy meg azt sem gondoltam volna, hogy anyu ennyire drámai is tud lenni. Azután megmondom, mi volt: mind a ketten bőgtünk, míg meg nem hozták a vacsorát. Ha úszik a folyosó, azt mi okoztuk...

Nem bírok mozogni. Csak megeszem a kaját, és elmegyek mosogatni, meg még vécére járok. Nem sokára már mozoghatok, csak kerüljek ki a kórházból.

OTTHON MÉG A CSAPBÓL IS ÉN FOLYOK

Komolyan mondom, most mindenki rólam beszél otthon. Folyton meg akarnak látogatni, mindig megkérdezik, hogy vagyok. Mindig hoznak valamit a kicsik, meglátogatnak a nagyok, na meg ilyesmi. Egyvalamit hiányolok: még egyik barátnőm sem hívott fel, ami nem is csoda, hiszen nincs mobilom. Anyuék nem akarnak nekem telefont venni, nem tudom, miért. Atyám! 12 éves vagyok és még nincs telefonom. Pedig annyit kérem, őket, hogy vegyenek egyet, de mintha egyik fülükön be, a másikon meg kimenne a szavam, nem értem, nem vesznek. Általában az a magyarázatuk, hogy nekik ilyen idős korokban nem volt mobiljuk. Könyörgöm, ez már nem az ő idejük!

Mikor nem beszélgetünk anyuval, nagyon tudok unatkozni. Most, mivel tél van, csupaszak a fák ágai. Na tessék, azokat is megszámláltam. Mondjam meg, hány ág volt az ablakból látható két fán? Pontosan 726. Még jó, hogy nincs a fán levél, különben azt is megszámláltam volna. Ez a csepegtető idegtépő. Nézed, mikor csepeg már le, közben, ha olyan vagy, mint én, kiolvasol egy könyvet, stb, stb, stb.

Ahhoz képest, hogy tél van, elég meleg van. Tegnap este esett a hó, de reggelre elolvadt. Vajon otthon milyen idő van? Remélem, mire hazamegyek, lesz hó. Orsinak 21-én lesz születésnapja. Ma 18-a van. Én meg ülhetek itt. Nagyon hiányzik mindenki.

Máskor nagyon barátkozó típus vagyok, most — hiába beszélnek itt sokan magyarul, és anyu hiába noszogat, hogy barátkozzak —, nem akarok senkivel. Nekem jó vele beszélgetni. Lehet, ő un engem? Nem hinném. Nem akarom, hogy valamilyen emlék, vagy személy fűzzön a kórházhoz. De milyen is vagyok, most is írok róla, márpedig az írás megmarad (és remélem, sokszorosítódik).

Ez már a harmadik napom. Mivel tönkre van menve a májám, a gyomrom, a vesém és az epém, meg mindenem, elsőasztalos diétán vagyok. Az a legrosszabb. Nem ehetsz semmit, csak olyan félig megrágott kaját. Fúj, mi ez? Ja, tudom, hogy a doki hozott valami nagy bödön krémet, csak azt nem tudtam, hogy azt nekem meg kell enni! Pfúj! Ráadásul még szemcsés is. Na ne már!

Olyan lassan telik az idő! Ma még vénába kaptam a C-vitamint, és még két más gyógyszert, de hogy holnap mi lesz, azt még senki nem tudja. Ja... és ezen kívül még kapom a kétféle inzulint és mérik a vércukrom. Ha ez még nem lenne elég, mindent írni kell egy füzetbe, és erről az egésztől az égvilágon semmit sem tudunk. Mostanában 12.0 és 19.0 között mozog a cukrom, a normális pedig 5.5. De volt már 1.9 is. Ha nagy a cukrom, az jobb, mintha kicsi, mert hogyha kicsi, akkor el is ájulhatok, de erre még nem volt példa, és remélem nem is lesz. Ennyit tudunk összesen. Még be kell állítani a vércukromat, és azt is ki kell még tapasztalni, hogy mennyi inzulint kell, hogy adjak.

Jelenleg a kevert inzulinom a Protafan. Ezt úgy használjuk, mint esti bázisinzulint. A nappali inzulinom az Aktrapid. Ezekben az inzulinokban az a legrosszabb, hogy mindig ugyanabban az időben kell őket bevenni, és mindig ugyanannyi szénhidrátot kell enni. Ez nekem azért nem tetszik, mert én nem a pontosságomról vagyok híres.

Na szóval, most, mivel könyvet írok, szeretnék mindent pontosan és percről percre leírni, de akkor nagyon hosszú könyv lenne.

Már írtam, hogy nem szeretném, ha valami is kötne a kórházhoz, ezért nem barátkozok senkivel, de ezt anyu nem akarja megérteni, úgyhogy ma behozott egy lányt, már nem emlékszem, hogy hívják, és elkezdtünk beszélgetni, meglepő, hogy magyarul.

Nagyjából így telik a napom (nem részletezek): felkelek, mérés, inzulin, kaja, csepegtető, mérés, inzulin, persze közben olvasok, és néha Lottózok anyuval, amit általában én nyerek, mérés, inzulin, uzsonna, lottó, stb. És este tízkor már alszom is.

Mivel december 17-én jöttem a kórházba, már három napja itt vagyok. Ezek szerint ma 20-a van! Holnap Orsinak szülinapja! Te jó ég! Milyen pocskul időzíték! Meg volt neki ígérvé, hogy megtarthatja a tizedik szülinapját, ha nem jön közbe semmi. Hát, most semmi zavaró tényező nincs, csak én. Miért mindig én rontok el mindent? És még csak rám sem fogják, mert félnek, hogy megsértődöm. Engem ne kíméljenek, tudni akarok mindent!

Mivel már régen eszemben van a december 21-e, tegnap felajánlottam anyunak, hogy hagyjon itt egy napra, és menjen haza Orsi szülinapjára, de nem akarta. Ez szívás lesz, és most nem magamról beszélek, hanem Orsiról. Nekem most az jár a fejemben, hogy mit adjak neki. Nem fogok neki Orbitot, vagy befőtt gombát adni, tudniillik, a boltban, ami a kórházkapu mellett van, csak ilyesmiket lehet kapni. Anyunak meg nem fogom mondani, hogy légszsi, ugorj el a központba, és vegyél valamit, hogy odaadjam Orsinak szülinapjára! Mit tegyek?

Minden este jön valaki meglátogatni, és ez nekem nagyon jól esik. Úgy este 5 óra körül már állok a kapu felőli nagy ablaknál, és várom, hogy mikor jönnek. Ma történt egy furcsa dolog, amire nem számítottam.

Ebéd után hallottam, hogy az ajtó nyílik, de nem figyeltem oda, mert még tartott az infúzió, később tudtam meg, hogy apu jött el hozzám kikérni a véleményemet. Ilyen soha nem volt. Azt mondta, hogy épp erre járt, hát beugrott, majd előhúzott egy dobozt, amin úgy láttam, hogy egy mp3-as lejátszó képe volt. Már azt hittem, hogy nekem hozta, és majdnem kinyögtem meglepetésemben egy „Köszí! Ez mire fel?”-t, amikor megkérdezte, hogy jó lesz-e Orsinak ajándékba. Mondtam neki, hogy ahogy Orsit ismerem, ugrálni fog az ágyon örömeiben. Erre helyeselt egy fejbólintással, és azt mondta, hogy szeretne egy kicsit beszélgetni anyuval. Naná, hogy tudtam, miről, mert 24-én KARÁCSONY! És tudom, legalábbis érzem, hogy kapok egy telefont!

Karácsonyról jut eszembe: mikor megyek ki a kórházból? Annyira szeretnék Karácsonyra otthon lenni!

ORSI SZÜLINAPJA

Már 4-kor ott álltam a nagyablaknál és vártam, hogy jöjjön valaki, de nem jött senki. Vártam, vártam, vártam, vártam... Nagyon kétségbe voltam esve. Épp Orsi születésnapján nem jön hozzám senki. Végül is megértem, ha otthon maradtak ünnepelni, csak már négy nap alatt hozzászóltam, hogy valaki mindig jön hozzám.

Ma a nappal pont olyan hosszú, mint az éjszaka, de mégis milyen hamar sötétedik! Már öt óra volt, nem bírtam tovább, és fáradt is voltam, úgyhogy bementem a szobába, és leültem tévézni. Ja, mondtam már, hogy apuék hoztak egy tévét? Mondtam nekik, hogy nem kell, de nem hallgattak rám és elhozták. És ha már elhozták, nem vitetem velük haza. Tulajdonképpen örültem is neki, de nagyon. Most van mivel elütni az időt. Nem mintha nem érezném jobban magam, mint három nappal ezelőtt, de szeretek a tv előtt lustálkodni reggel. És már anyu se tagadhatja le, hogy nincs sok más működnivalóm, mivel: a Lottó kezd laposodni, az összes ittlévő könyvet elolvastam, megszámloltam az összes ágat, már kívülről ismerem az egész kórházat, és ma még az udvarra is kimehettem, úgyhogy az is unalmas lesz nemsokára. Ki tudja, hogy még meddig leszek kórházban? Végre van egy jó szórakozási

lehetőség: nemrég hoztak egy csomó lapot, meg egy origami könyvet, és most hajtogatunk. Az asztalon már hombárban állnak a papírhattyúk. Nem mintha anyuval nem beszélgethetnék eleget, és az nem lenne szórakozás. És most döbbenek rá, hogy hiányzik az iskola! Most nem nevetek a szellemes megjegyzéseken, és ez nagyon hiányzik.

Hol is tartottam az elkalandozás előtt? Ja! Szóval leültem tévézni, és vártam, hogy jöjjenek, de nem jöttek.

És pontosan akkor, amikor beleélem magam a filmnézésbe, betoppantak. Eljött: Karcsi, Kelu, Éva mama, Orsi, Sziszi, Karcsika, Apu és Évike. A nővér szerint túl sokan vannak, és egyszerre nem akarta beengedni őket. Hoztak egy diabetikus tortát, meg egy csomó kaját. A torta kivételesen nem az ünnepelté, hanem azért hozták, hogy én is tudjak ünnepelni, és ha marad belőle, akkor a többi az enyém. Az a pech, hogy mivel még mindig diétázom (ingerülten mondanám), és az étkezés is időhöz van kötve, csak nagyon keveset ehettem a tortából. Anyu meg nem mer kockáztatni. Ott akkor ez volt a legnagyobb bánatom.

Soha nem találjátok ki, miért nem tudtak hamarabb jönni: már a saját kanyarnál jártak, mikor az autó motorja leállt. Apu próbálta megszerelni, de nem tűnt túl ígéretesnek. Felhívták Karcsit. Jött is az autóval, de evvel az egészsel eltelt egy FÉL ÓRA! És amire ideértek, hát, nem is tudom. Jól fogalmazva: elhúzott az idő...

Aztán Orsi kibontotta az ajándékot, örült is neki, de nagyon. És erre az egy fontosabb megjegyzésére emlékszem aznap: „Olyan kényelmes ez az ágy! Én is szeretnék bekerülni ebbe a kórházba!” Én meg persze rögtön rávágtam, hogy ÜSS A SZÁDRA! Tulajdonképpen itt nagyon rossz, csak már hozzáidomultam. De minek is írjak erről, mikor van más tárgyalnivalóm?

Megkérdeztem, pontosabban anyu kérdezte meg, hogy mikor engednek ki a kórházból, és azt válaszolták, legalábbis ennyit értettem belőle, hogy Karácsonyra otthon leszek! Végre valami, amitől jobb kedvem lesz! De honnan tudja ez az asszony, hogy nekünk mikor van karácsony? Na mindegy, de otthon leszek, otthon leszek és kész. Várjunk csak! Magyar vagy orosz karácsonyra? Mert azért nem mindegy, hogy december 24 vagy január 6!

Hoppá, anyu azt mondja, hogy 28-ra vissza kell jönni. Akkor viszont magyar karácsonyra, jupi! Mellesleg elhitték, hogy vissza fogok jönni! Há' biztos, hogy nem!

Hányadika van? Ha tényleg december 21. van, akkor már csak 1,2,3, három nap!

Visszaszámlálás indul!

KARÁCSONYILÁZ

Amúgy meg hazajött nagypapa, meg Betti (keresztanyu), meg Jenő (keresztapu) is, bejöttek a kórházba, és hoztak nekem porcelánangyalt, meg egy normális szénhidrát-táblázatot – halleluja — meg édesítőszer, meg diabetikus dolgokat, meg stb. Na, szóval sok mindent.

A diétában már az ötös asztalnál járok, talán kilencből, úgyhogy elég jó ez most, de továbbra is inni kell a teákat, meg be kell venni az injekciókat, meg enni kell azt a krémet, no meg folytatni mindent, úgyhogy nem a szokásos karácsony lesz, sőt még újév se! Én azt szeretem, ha minden egyformán zajlik karácsonykor minden évben. Na, többet se lesz ugyanolyan, mint régen!

Érdekes, hogy sose hívom egyik keresztanyumat vagy keresztapumot se úgy, hogy keresztanyu meg keresztapu, hanem a nevükön szólítom, őket. Nem tudom, miért, de így szoktam. Anyu kiskoromban próbált tanítani arra, hogy keresztanyu, de csak azt tudtam kimondani, hogy „kelu”, úgyhogy ez Szilvin rajta is maradt, azóta így hívom.

Haragszom a szervezetemre! Miért kellett rám támadnia? Próbáltunk kalkulálni, hogy ez miért is történt, de senki még soha nem fejtette meg ennek a betegségnek az okát. Egyelőre abban maradtunk, hogy: mivel a szervezetem a saját inzulinomat ellenséggként fogta fel, elkezdte pusztítani a hasnyálmirigyem inzulintermelő-szigetét (ez nekem így volt elmagyarázva), és még nem teljesen, de nem képes a szervezetem inzulintermelésre, ezért kívülről kell bejuttatnom az inzulint. Szuper! És mivel 1. számú diabéteszes vagyok, itt a tablettá nem megoldás, mert van speckóficó tablettá is. És még egy jó hír: az inzulin olyan a szervezetemnek, mint a drog. Lassan egyre több és több kell majd belőle, de még csak a kezdeti stádiumban vagyok.

Közlöm, hogy soha nem lennék képes a droghoz nyúlni. Kifejezetten ellenzem a cigit, az italt és a drogot, meg minden más káros hatású anyagot is, ami árthat a szervezetnek. Folyton mondom apunak, hogy szokjon le a cigiről, de nem hallgat rám, azt mondja, hogy van még ideje rá, de szerintem leszokni sosincs túl korán, elkezdni pedig sosincs késő.

Említettem már, hogy nagyon várom a karácsonyt? Már lehet, hogy nem is inkább a karácsonyt, hanem azt, hogy hazaengedjenek. Régebben a karácsony valahogy olyan más volt, lehet, hogy azért gondolom így, mert felnőttem.

Karácsony előtt egy pár nappal már mindenki sűrög-forog a házban, és azt sem tudja, hol áll a feje (Anyu úgy szokta mondani, hogy azt sem tudom,

hogy fiú vagyok-e, vagy lány, de ez szerintem egy kicsit félreérthető megfogalmazás. Ne értsük félre!). Igazi a karácsonyi láz, de tényleg. Ilyenkor karácsonyfadísz is köthetsz a nyakadba, nem fognak bolondnak nézni.

Mivel most már nincs nálunk baba, és Évike is hatéves, mindenki teljes erővel belevetheti magát a munkába (ez anyu mondása), és ennek mindig mindenki nagyon „örül”. Ha-ha-ha... Elgondolkoztam (az elgondolkozás nálam egy megszokott dolog. Mindig elgondolkozom), hogy most ki süt-főz otthon, hogy anyu nincs a háznál, mert, hogy apu nem, az biztos. A lányok Éva mamánál vannak, Erzsike mama mindig nyitott az újdonságokra, úgyhogy azt gondolom, a diabetikus sütit (vagy sütitket, az utóbbit kérem terítékre) ő süti, és Éva mama pedig a többieknek normálisat (belém rögződött a cukrosra azt mondani, hogy normális, pedig mindkettő az) és persze mind a ketten sütnék húst, meg minden mást, csak Erzsike mama süti a diétásat. Egy dologban biztos vagyok: idén karácsonykor nem eszek kalácsot. Tessék! Kajáról van szó, és máris jó vaskos szamócák lebegnek a szemem előtt (szerencsére még nem próbáltam őket elkapni, elég hülyének néznének). Már biztos megkérdezték magatoktól, hogy miért van ennyi zárójel. A fiúk az osztályban mindig megkérdezik, hogy kell-e írni a zárójel. Az én esetemben a zárójel a kissé, nem túl, kevésbé vagy egyáltalán nem fontos dolgokat jelöli, amik csak kipattantak a fejemből. Mindeneset-re azért írtam oda őket, hogy elolvassák.

Egész nap ábrándozok. Most arról, hogy itt miért nincs, és otthon miért van hó. Hiába jönnek evvel a globális felmelegedés-izével, karácsonykor akkor is kell, hogy legyen hó! Mikor nálunk gyerekek születik, mindig van hó, csak most nem születik, úgyhogy ha lesz is, nem nagy. De legyen!

Nem sokáig voltak itt a vendégek az Orsi szülinapján. Olyan egy órácska múlva már mentek is. Mikor elment az autó, furcsa módon elkezdtem sírni. Nem baj, legalább kisírtam az aznapi fáradalmakat. De miért is foglalkozok a tegnappal, mikor ma 22-e, mondom, huszonkettedike van? Már csak két nap! Két nap múlva itt hagyom ezt a már kissé otthonossá vált helyet, ahonnan nem akarnak kiengedni.

Tegnap, mikor elment a család, megint egybegyűltek a konyhában a nővérek és megint krumplit sütöttek. És mivel már nem éppen csak víz és más semmin élek (ez egy leves, én hívom így, mert forraltvíz, beledobva főzetlen reszelt murkó (sárgarépa) és káposzta, amúgy semmi íze nincs), lefizettük őket. Cserevásár volt. A család hozott egy csomag mandarint, és mivel én pont azt nem ehetem, cseréltünk. Kaptam érte egy tányér sült

krumplit! Végre! Amúgy a kilences szobában még mindig zárt körzet (járvány, de nekem csak zárt körzet) van, sebjaj, én nem ott vagyok, különben nem lehetnék fenn este tízig. Mama hozott egy kis házi készítésű rozsmakarónit, hús volt rajta natúrba, csak sütve, de ha hiszitek, ha nem, annyira ízlett, hogy amikor anyu kiment, még loptam is belőle, bár tudom, hogy nem lenne szabad. Mostanában sok minden előtör belőlem, főleg kajával kapcsolatosan, pedig nem vagyok hisztis. Múltkor például azért sírtam, mert papa hozott mogyorót, amit én nem ettem meg otthon. Tulajdonképpen most már nem is ehetek azt, amit akarok, és nem ehetem meg akkor, amikor akarom.

Ma, mivel az ablakot a kinti hideg miatt hűtőnek használjuk, és zsúfolásig tele van, betört. Meg tudom magyarázni, de tényleg.

Mivel tele volt rakva a két ablak közötti hely, leesett egy csomag vaj (ki gondolja, hogy olyan hideg van kint, hogy kőkeménnyé dermed?), és már csak egy recсет hallottunk. De mázlink van, mert nem esett ki az üveg, csak darabokban áll a helyén, úgyhogy majd itt hagyjuk az árát.

A karácsonyra visszatérve: két nap maradt hátra! Mikor megyek már haza?

KARÁCSONYI MŰSOR

Amiből sosem szoktam otthon kimaradni, az a karácsonyi műsor. De most muszáj lesz nélkülem lebonyolítani, mert kénytelen vagyok kihagyni. A táncban lehet, hogy fontos lennék, de szerintem megoldják. Még énekelek az énekarban, de egyszer én is kimaradhatok. Szerintem sok mindentől ki fogok maradni, például versenyek, no meg az iskola élete és a pletykák. Vajon mi történik most, vagy történt az elmúlt héten. Utálok, ha valamiből kihagynak.

A táncot anyu tanítja nekünk. Most jive-ot (dzsájv) táncolunk, karácsonyi formában. Ennek a táncsoportnak hosszú története van, és úgy hívjuk, hogy „Ördögborda”, Józsi és a rosszaságunk jóvoltából. Először egy szatmári verbunkot tanultunk volna, ha ment volna, de ugrottunk a jivera, mert az könnyebbnek bizonyult, de a néptáncot is meg fogjuk tanulni, csak tavasszal. Negyedikes korunkban kezdtünk el táncot tanulni, először csak iskolán kívüli programnak indult az osztály részére, de egyesek nem akartak táncolni (természetesen a fiúk), úgyhogy a következő tanítási évben kötelező óráként működött a tánckör, de akkor meg az egész osztályt táncoltatni kellett, azért nem ment. Most már csak az táncol, aki akar, de a

fiúkat még mindig rá kell szedni. Ezen a táncsoporton kívül anyunak még van egy nagy táncsoportja, amelyik a tavasszal első helyet nyert a kijevei gálán. Akkor volt agryázkódásom, erről majd bővebben...

Az énekar ismert számokat ad elő, mindig ott vagyunk a técsői „Arany Ősz”-ön, persze ott népdalokkal. Tudósi Tímea az énektanár, és ő vezeti a kórust is. Az énekkarral annyi a baj, hogy annyian vagyunk, mint az oroszok, csak nincs meg hozzá az akarat, meg a zeneiskolásoknak – mint nekem – az idő.

Még ezen kívül működik a suliban egy színjátszó kör, de ennek nem vagyok a tagja, mert a ZENEISKOLA elveszi minden időmet. Dancs Éva vezetésével működik, ő amúgy alsós tanárként is szerepel az iskolában. Ők is mindig részt vesznek a műsorban.

A műsort még kibővítik a beszédek Forgon László igazgató és Sari József igazgatóhelyettes előadásában. Ezek a beszédek néha hosszúra sikerednek, mert általában előkerülnek a gyerekkori emlékek, valamint persze köszönetnyilvánítás a gyerekek és a többi, a műsorban még részt vevő tanuló részére, néhány mondat a szülőkhöz, hogy foglalkozzanak a gyerekekkel a szünidőben, meg a „Kellemes Ünnepeket!”- mondat, további jókívánságok mindenki számára és a viszontlátásra.

TÜRELMETLEN VÁRAKOZÁS

Ma van huszonharmadika! Miért nem engednek még haza? De tudom és hiszem, hogy otthon ünnepelek, csak nem a szokásos módon.

Jaj! Anyu beszél a dokival (reggel 6-kor, bár ez kijevei idő szerint 7, de akkor is) bla-bla-bla holnap, bla-bla-bla,bla-bla-bla...délben, bla-bla-bla...Mi? Holnap délben? Délben-délben-délben... Holnap-holnap-holnap... – visszhangzott a fejemben. Legszívesebben kitéssékeltem volna a dokit az ajtón, és indián esőtáncba kezdtem volna a szoba közepén. De udvariasan megvártam, hogy kifáradjon (bár alig fért ki) az ajtón, és letámadtam anyut, hogy mit mondott? Mit mondoooott?

Tényleg azt mondta, hogy holnap délben hazamehetek, de csak ebéd után jönnek utánam. Azt mondja, hogy apu jön, ami jó, mert akkor hamar hazaérünk. Mamám! Még a nagytakarítás sincs befejezve! Na legalább most én nem tudok majd segíteni, mert lábadozok, ami nem feltétlenül igaz, mert a hír hallatára majdnem karatéba kezdtem (mit csináljak, rúghatnékom

volt), és csak toporzékoltam, nem rossz szándékból vagy hisztiből. Anyu olyan furán nézett rám, mint aki először lát fehér embert. No, ettől a perctől kezdve olyan lassan telt az idő, és olyan unalmas volt, hogy azt nem lehet elképzelni. Láttátok már a *Túl a sөvényen-t*? Na abból az a jelenet, amikor energiatalt itatnak a mőkussal, a leghasonlóbb ehhez a helyzethez. Nem maradt kiolvasatlan könyvem, nem akartam sétálni az udvaron, és nem volt kedvem semmihez, amivel agyon lehet ütni az időt. Szinte egész délután gondolkoztam és vártam. Este néztem egy kicsit a tévét, és korán próbáltam elaludni, hogy minél gyorsabban eljőjön a holnap, de még az alvás sem ment, nem találtam a helyem. Nagyon késő lehetett, mikor elaludtam, de ehhez képest reggel korán keltem, és bekapcsoltam tévét, mert ezzel lehet legjobban elütni az időt, de nem ment semmi jó műsor, úgy-hogy csak még lassabban telt az idő.

Meséltem már a Mátrix-néniről? Nem is tudom, hányadika volt, csak annyit, hogy apuval, Tibivel és Erzsike mamával mentem hazafele Munkácsról (mivel akkor még hazamehettem). Huszton voltunk. Azelőtt napesett az eső, és este befagyott, úgyhogy nagyon csúsztak a lépcsők, meg minden. A Bőrkaátos Asszony indul lefele a lépcsőn, megcsúszik (jó meredek a lépcső) és repül is lefele, a kabát meg, mint a Mátrix-ban. Azt már nem láttuk, hogy ért földet, de ezen még ma is mulatunk. Szegény! Muhahaha...

Mikor lesz már dél? Nincs karácsonyi ajándékom senkinek! Mielőtt rosszul lettem, szerettem volna munkát vállalni a boltunkban, de csak délutáni műszakot, azt is csak szerdán, pénteken és szombaton, mert A ZENEISKOLA ELVESZI MINDEN IDÓMET!

Meg is kérdeztem aput, hogy beleegyeznek-e, de még nem válaszolt. Pedig én csak egy kis pénzt szerettem volna gyűjteni. No, de se baj, mert legalább nem kellett fölmondanom. Igaz, most se pénzem, se ajándékom.

Tíz óra! Már csak két óra és elhagyhatom kinszenvedésem börtönét, ahol halálba taszít az orvossereg... No jó, ez egy kicsit túlzás. Tíz óra egy perc... tíz óra kettő perc... tv! Ez az egyetlen megoldás. Legalább ezen a napon elmondhatom, hogy életemben először szívesen pakoltam (vagy inkább dobáltam befele a cuccaimat a táskába, persze anyu átszedette velem).

Mivel itt Kijev szerinti időt írnak, mi szerintünk tizenegy órakor van, ebéd. Ebédidő! Persze az ebédet is itt eszem meg a szobában, nem akarom, hogy mindenfélét kérdezzenek tőlem, hogy hogy vagyok, meg mióta vagyok itt, meg mi bajom van. Úgyse válaszolnék nekik, már csak azért sem, mert nem magyarul beszélnek. Ez nagyon idegesít. Tulajdonképpen csak

hazamenni van kedvem. A menü ma is borscsleves, meg kása káposzta salival, de én ezen is megvagyok. Evés után siettem mosogatni, és még délig tévéztem. Apu sosem szokott késni, úgyhogy vártam a nagyablaknál. Vártam és vártam. Akkor elfogyott a türelmem, és leültem tévézni.

Úgy négy, fél öt felé befutott nagypapa, hogy hazavigyen minket. Már éppen ideje volt! Meg is kérdeztem, hogy miért nem apu jött, és egyáltalán nem lepett meg, mikor pontosan azt mondta, amire számítottam: egy kis dolga akadt. Legalább már biztos vagyok benne, hogy lesz otthon karácsonyfa.

Azért ért ide ilyen lassan, mert síkos az út (és amúgy nem is hajt olyan gyorsan, fő a biztonság), bementünk a Bárvába¹, és jól bevásároltunk. Nekem nagyon lassan telt az idő, mint mostanában mindig. Este nyolcra értünk haza, és VOLT KARÁCSONYFA! Ezüstfenyő, aminek nagyon jó az illata. Szerintem még nem is volt ezüstfenyő-karácsonyfánk. Megnyugtató az is, hogy ennek a levele nem potyog annyira. Igaz, talán nem is nekem kellene felporszívóznom.

Az azonban biztos, hogy mamánál idén elmarad a babájkasütés. Amúgy sem vehetnék benne részt. Mamával mindig sütünk babájkát, egész kiskorom óta, bár akkor még úgy hívtam, hogy párnácska. Hozzájuk szoktunk elmenni a mise után. Karácsonykor éjféλι mise szokott lenni, legalábbis így hívják, de szokott tíztől és tizenegyedtől is kezdődni. Kilenc éves korom óta éneklek a templomi énekkarban, ott lenne a helyem, de vannak dolgok, melyeket nem tud az ember teljesíteni. Nem is nagyon van hozzá kedvem, mert túl fáradt vagyok. Sosem találjátok ki, mi volt az első dolgom! Felrohantam a szobánkba, elővettem a karácsonyi díszeket és elkezdtem díszíteni a szobát. Apu szerintem nem éppen evvel foglalkozott, amíg itthon volt. A lányok mamáéknál vannak, biztosan hazajönnek nemsokára.

KARÁCSONY VAN!

Úgy bizony! És én itthon vagyok! Olyan vagyok, mint a nikkelbolha. Pattogok, rendezkedek, vigyorgok, mint fakutya, de továbbra sem érzem túl jól magam, úgy értem, fáradt vagyok. Most készülünk a misére, és jól kitoltak velem, mert ma is későre tették. És ráadásul jó hosszú lesz, mert karácsonyi mise. De legalább nem kell énekelni mennem.

¹ áruháztypus Ukrajnában

„...Csendes éj, szentséges éj, szunnyad már minden lény. Csak a szent pár (meg én) virraszt ébren. Égi kisdéd csak pihenj szépen...” Komolyan, ha ezt idén még egyszer meghallom, nem tudom, mit csinálok.

Mise után karácsonyi vacsorára mentünk mamánál. A menü nem nagyon változott, csak nem volt babájka, meg nekem külön diétás kaját készített (vagy ötfélét). Pontosan úgy, ahogy gondoltam. Elég jók a megérzésem. Biztos ott voltunk éjfélig, ahogy szoktunk. Amikor hazaértünk, bedűltem az ágyba és aludtam... reggel hétig (nem aludhatok tovább evvel az inzulinnal). Első itthoni alvás! De pihentető!

Másnap reggel tizenkettőtől megingt templom, ebéd Éva mamáéknál.

Karácsonykor és Húsvétkor mindig megy ez a reggel mise, délben mise, este pedig semmise. Nagyon fárasztó tud lenni, pláne ha az ember most jött ki a kórházból. Nem az, hogy nem vagyok vallásos, csak fárasztó. És hogy mit is kérek karácsonyra, azt még én sem tudom, a telefonon kívül más nem is jut az eszembe. Mert mobilt kaptam karácsonyra!!! Van saját mobilom! Anyuéknak nem kell félniük, mert soha nem okozott gondot a kezelése. Nekem nem, csak nekik adódtak gondjaik belőle.

A telóm pontosan olyan zöld színű, mint a szemem. Már mindent beállítottam rajta, úgyhogy nem kell nemtommikor felkelnem, mert nem állítottam be időben az órát. Még sosem volt telefonom. Olyan jó magamnál tudni!

Nem felejtettem el a többi ajándékot, csak túl hosszúúúúúúúúú lenne leírni. Mindnek nagyon örültem.

Ha már ajándékról van szó, az Évike csoportjától és az óvónéniktől kaptam egy jászolt Jézuskával karácsonyra, hogy gyógyuljak meg. Meg is kérdeztem Évikétől, hogy honnan tudják, hogy beteg vagyok, persze sejtettem a választ. Erre Évike kiselőadást tartott nekem reakciókkal, meg mindennel, ki hogy reagált. Ilyen stílusban: mondtam, hogy beteg, azt mondta komoly? és ilyen arcot vágott hozzá... Egyszóval olyan előadást, mint egy sokat beszélő ovis.